

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.K.

przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 3 lipca 2024 r., I AGa 176/23,

1.odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ś. na rzecz J.K. 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia
zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwana M. sp. z o.o. w Ś. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, którym oddalono apelację skarżącej od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa J.K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała nieważność postępowania. Wyjaśniła przy tym, że w jej ocenie powód był w sprawie reprezentowany przez nieprawidłowo ustanowionego pełnomocnika. Zdaniem skarżącej powód udzielił bowiem (nieznanego ustawie) pełnomocnictwa procesowego łącznego, bez zastrzeżenia, że pełnomocnicy mogą występować samodzielnie, a przy tym realnie działała za niego jednocześnie tylko jedna osoba.

Zawarcie nieważności postępowania w katalogu przyczyn kasacyjnych z art. 398⁹ k.p.c. wynika z konieczności możliwie każdorazowego eliminowania uchybień procesowych o najdonioślejszym charakterze. W związku z tym, niezależnie od zasady kontradiktoryjności, Sąd Najwyższy bierze pod uwagę nieważność postępowania także wówczas, gdy takie naruszenie prawa dotyczy wyłącznie interesów strony przeciwnej wobec skarżącego (zob. postanowienie SN z 23 marca 2006 r., IV CSK 115/05). Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. nieważność postępowania należy bowiem brać pod uwagę z urzędu.

Jednocześnie, mając na względzie okoliczność, że na etapie tzw. przedsądu nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania nie jest konieczne najzupełniej pewne wykazanie, że postępowanie przed sądem drugiej instancji dotknięte było wadliwością określoną w art. 379 k.p.c. Konieczne jest jednak przedstawienie argumentacji, z której wynika, że stan taki jest co najmniej wysoce prawdopodobny (zob. postanowienie SN z 18 lipca 2024 r., I CSK 2176/23).

W świetle powyższych uwag za *in abstracto* dopuszczalne należy uznać powołanie się przez pozwaną na to, że powód nie był należycie reprezentowany

w toku procesu. Rzecz jednak w tym, że wywody skarżącej w żadnym stopniu nie uprawdopodobniają tezy o wystąpieniu w sprawie nieważności postępowania z art. 379 pkt 2 k.p.c. Dokument pełnomocnictwa z k. 11 akt sprawy jest standardowy; z jego analizy wynika, że powód ustanowił więcej niż jednego pełnomocnika, przy czym treść dokumentu nie wskazuje na to, by intencją mocodawcy było jedynie łączne działanie tych osób (co istotnie byłoby niedopuszczalne). Przeciwnie, wspomniany dokument sporządzono w sposób typowy, często spotykany w obrocie. Argumentacja pozwanej świadczy o odczytaniu treści tekstu odmiennie niżby przemawiało za tym kierowanie się dyrektywami interpretacji oświadczeń, ze skutkiem zdeformowania rzeczywiście wynikających z niego znaczeń. W konsekwencji należy uznać, że analizowana obecnie przyczyna kasacyjna nie występuje i nie może prowadzić do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jako drugą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Przedstawiła przy tym siedem kwestii, które, w jej ocenie, miały świadczyć o fakcie „oczywistych wadliwości w orzekaniu przez Sąd”, a tym samym o konieczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Każda z tych wadliwości została ujęta w jednym zdaniu (s. 6-7 skargi).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu

skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku pozwanej wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia (streszczenia) części zarzutów kasacyjnych. Skarżąca nie przywołała przy tym przepisów prawa, a racje mające świadczyć o wystąpieniu przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. sprowadziła do sformułowania tez co do wadliwości stanowiska Sądu drugiej instancji. Tezy te nie czynią zadość przedstawieniu argumentacji prawnej wykazującej oczywiste błędy we wnioskowaniu Sądu Apelacyjnego, a tym samym przekładającej się na konieczność uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku z uwagi na oczywistą zasadność skargi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]